

Kylän kaunein paikka

KUOHIOEN SANOMAT 5.2026

KUOHIOJEN SANOMAT

Puolueista, rahasta ja ilmoituksista riippumaton aikalaisen ilmainen uutislehti.
Päätoimittaja: Arnold Kirveskoski, kylätoimittaja Yrjö Järventausta, lintutoimittaja Edvard Kuiri, kalatoimittaja E. Kiviriippa ja kulttuuritoimittaja Rafael Martikainen.
Logo; Kylän nimikkolintu, kuva Tapani Lindstedt. Toimituksen osoite: Posentie 2, 4980 Kuohijoki, raimo.maurola@elisanet.fi P. 040 8228192. viidestoista vuosikerta n:o 5/20.8.2026
Google: kuohijoki>tarinoita ja tapahtumia>kuohijoen sanomat

PÄÄKIRJOITUS

Lyhyt kurkistus maailman järjestykseen.

Toisen maailman sodan jälkeen perustettiin Kansainliiton tilalle Yhdistyneet kansakunnat. Peruskirja astui voimaan, kun se 24.10.1945 allekirjoitettiin San Franciscossa. Tätä nykyä siihen kuuluu 193 jäsenmaata. Tämä peruskirja on Kansainliiton jälkeen toinen kirjoitettu uusi maailman järjestys. Yhdistyneet Kansakunnat on siitä lähtien vaihtelevalla menestyksellä ylläpitänyt maailman järjestystä, joka perustuu sääntömääräisiin oikeuksiin ja velvollisuuksiin, pois lukien eräiden suurten maiden veto-oikeus.

Niin kauan kuin ihmisiä on ollut maailmassa, heillä on myös aina ollut jonkunlainen järjestys tai järjestelmä, joka on yhteisöä ylläpitänyt. Aikojen saatossa, kun ihmismäärä lisääntyi, elettiin pienissä yhteisöissä, lähinnä keräilytaloudessa ja ihmiset mukautuivat vallitseviin olosuhteisiin. Kivikaudella ei ollut rajattuja valtioita eikä alueita, mutta pienistä ryhmistä alkoi muodostua eräänlaisia porukoita ja heimoja, joilla oli oma johtaja, jonka valta perustui ehkä ikään ja selviytymistaitoon. Sillä johtamistaitoja todella tarvittiin ryhmän tai heimon työvälineiden valmistukseen, ruokatarvikkeiden hankkimiseen ja asuinpaikan valitsemiseen erilaisissa sääolosuhteissa. Kun kysymys oli hengissä pysymisessä, niin luultavasti johtajaksi nousseen miehen arvostus nousi, sitä isommaksi mitä isompi, taitavampi ja röyhkeämpi hän oli. Johtajilla ei ollut huolia maan omistuksesta tai alueiden rajoista, kun sellaisia ei varmaankaan vielä edes tunnettu, eikä siihen ollut tarvettakaan, kun asuinpaikkaa piti muuttaa vuoden aikojen mukaan, ja tilaa

oli riittävästi kaikille. Ilmeisesti oli kuitenkin eri ryhmiä ja heimoja, jotka luultavasti kävivät keskenään jonkin laista vaihtokauppaa, tavara- tai ruokatarvikkeilla, jotka olivat kullakin ryhmittymällä mitä ilmeisemmin yhteisiä.

Kivikauden loppupuolella alkoi maatalous vallata alaa. Siihen tarvittiin maata ja karjaa ja sen myötä syntyi omistusoikeutta, Satojen kasvaessa tarvittiin varastotilaa kaupan käyntiä varten. Viljaa ja karjaa alettiin ostaa ja myydä. Asuinpaikoista kehkeytyi kaupunkeja. Näin syntyi omistava luokka. Maattomat olivat lähinnä paimenet ja itselliset. Omistava luokka tunsu tietysti tarvetta puolustaa omaisuuttaan. Oliko omistavalla luokalla aiheutta pelkoon omaisuutensa puolesta? Ehkä oli, viimeistään silloin kun Mooseksen lainlaulut kirjoitettiin. Omaisuuden turvaamiseen tarvittiin sotilaita, joka taas johti sotiin, joista on paljon kerrottu muun muassa Raamatun historiassa. Vallalla oli sen aikakauden uusi maailman järjestys. Ei kuitenkaan viimeinen. Sellaisia on monesti sen jälkeen yritetty: muun muassa Napoleonin ja Kustaa II Adolfin sodat, Neuvostoliitto ja Natsi Saksa. Yritykseen jäivät.

Yhdistyneet Kansakunnat on pysynyt kohtuullisen vakaana järjestönä näihin päiviin saakka. Järjestelmä on ollut voimassa jo 80-vuotta, mutta nyt se on alkanut natista liitoksistaan, kun suurvaltojen on arveltu luovan uutta, kaksi tai kolme napaista maailman järjestystä. Kysymys ei ole enää niinkään ihmisten olosuhteista tai viljasta, nyt on kysymys kaupasta, öljystä ja eräistä maametalleista, ideologiasta ja ennen kaikkea suurten johtajien niin sanotusta *kunniasta*! Kolmen suurimman maan joukkoon on nyt tunkeutumassa Pohjois-Korean rakettimies. Kokoaan vaikutusvaltaisempi on Israel.

Yksinapaisen USA:n talous on vallitseva, kooltaan maailman suurin ja mahtavin, mutta Kiinan talouden kasvu on arvioitu ohittavan USA:n viimeistään 2050 luvulla. Venäjän talous sen sian tulee Ukrainan sodan johdosta yskimään vielä monta vuotta. Nousevia talouksia ovat monet Aasian maat, kuten Intia Indonesia ja Pakistan, mutta kuka pelastaisi Afrikan? Kilpailu tulee olemaan kovaa ja rumaa! Siinä pelissä tavallisten ihmisten osana

kaikkialla maailmassa on olla pelinappulan pelissä, joka voidaan kokea uhkana tai mahdollisuutena – myös Kuohijoella.

Keskustelu maailman napaisuuksista on fokusoitunut suurvaltojen autoritaarisiin johtajiin, joilla on erilaiset valtakirjat toimiinsa, mihin meillä on totuttu, ja toisiinsa nähden hyvin erilaiset näkemykset ja diplomaattiset toimintatavat. Me elämme nyt odottavissa tunnelmissa siitä, saadaanko uusi maailmanjärjestys aikaan. Tavan mies ei voi muuta kuin jäädä odottamaan. Ilman maailman järjestystä maailmassa ei voi tulla toimeen, ja jos hetken tulisikin, siitä seuraisi pian valtava katastrofi ja sekasorto, jonka jälkeen, ei ehkä enää tarvita minkään laista järjestystä.

Kylätoimittaja Yrjö Järventausta

Porraskosken pärskeet 11.7.2026

Tilaisuus avattiin, kun Antero Lehtimäki suoritti lipunnoston. Sen jälkeen seurasi yhteislauluna Hämmäläisten laulu. Sitten vanhan koulun talonmies Kalle Jokinen piti avauspuheen, iloiten siitä, että jälleen tapahtumaan oli tullut vieraita myös naapurikylistä. Koulu on pelastettu ja kunnostus aloitettu. Mitä siihen aikanaan tulee, sitä Kallekaan ei vielä tiennyt.

Ja Anteron paistetut makkarat, se oli kuten aina, ohittamaton paikka.

Kulttuuritoimittaja *Rafael Martikainen*

Sappeen kesäteatteri

15.7.2026 Kyläyhdistys järjesti matkan Sappeen kesäteatteriin näkemään ja kuulemaan esityksen Juha Vainion tuotannosta ja värikkäästä elämästä. Matkan organisoinnista ja järjestelyistä vastasi rutiinilla Sinikka Peura.

Ryhtymättä kulttuurikriitikkosi havainnoin esitystä tavan miehen näkökulmasta. Ensinnäkin tuona päivänä oli sattumoisin lämmin ja aurinkoinen kesäpäivä, joka osaltaan innoitti mukaan alun kolmekymmentä lähtijää. Kyydistä vastasi Luopioisten Linjan turistibussi kuljettajanaan jo tuttuun tapaan Pekka Helminen.

Musiikkinäytelmän ovat käsikirjoittaneet Mikko Kivinen ja Otto Kanerva, jotka ovat vähemmän tunnettuja muille kuin kulttuurifaneille. Junnu Vainiota esitti pitkän uran musiikkibisneksessä tehnyt **Jussi Puhakka**, joka sai ansaitsemansa suosion osoitukset täysinäisestä katsomosta. Muissa rooleissa esiintyivät mm. Vintte Viitanen, Marjaana Manninen, Aapo Oranen ja Tuuli Anikari. Kapellimestarina Tuomas Kesälä. Äänentoisto ulkoesityksessä esityksessä oli varsin hyvä, kun yleisökin osasi olla kuuntelulla. Jussi

Puhakka suoriutui osassaan niin kuin ammattilaisen pitääkin. Musiikkistudio hoiteli oman osansa verhon takana. Taustalaulajat tekivät hyvin näyttävästi oman osansa. Jossakin vaiheessa kuulosti pienen hetken sitä, että Puhakan lauluääni muistutti suuresti Juha Vainion ääntä!

Juha Vainio muistetaan monista sanoituksista ja sävellyksistä. Vuonna 1982 julkaistu muun muassa evergreen *Vanhoja poikia viiksekkäitä*, joka aiheensa takia on koskettanut ja koskettaa yhä niin monia. Sen sanoitus ja sävellys on iskostunut lähtemättömästi varttuneimpien suomalaisten mieliin. Nuoremmasta väestä en ole niin varma. Idea laulusta syntyi, kun Juha sai kuulla kyläseppä Reposesta yli 80-vuotiaasta vanhasta pojasta, joka haitaria soittaessaan sai norpan nousemaan lepokivelleen.

Norppa on erittäin uhanalainen laji. Lukumääräisesti niitä tiedetään olevan vähän yli 500 yksilöä. Joka vuosi norppia menehtyy kalaverkkoihin ja katiskoihin. Vähälumiset talvet ovat aiheuttaneet pesinnälle haittaa. Ihmiset ovat tulleet siihen avuksi kasaamalla lunta pesimäpaikoille. Suojelulla laji on saatu toistaiseksi vakautettua. Mutta on vain ajan kysymys, milloin jäljellä on vain se sukunsa viimeinen?

Kuvituskuva

Mitä sitten tulee esityksen dramatisointiin, niin siitä voitaneen olla vähintään kahta mieltä, Juha Vainion tuotanto ja yksityiselämä, jotka molemmat ovat yleisesti tunnettuja – mutta! Vaikutelmaksi jäi, että viina, juopottelu ja kiroilu korostuivat kontekstissa. Se ei tee oikeutta Juha Vainion elämäntyölle, joka on muistelun arvoinen asia. Yleisön suosiosanoituksista ei voi tehdä suoraa johtopäätöstä siitä, että kaikki pitivät esityksestä – kas kun muunlaisia esityksiä ei kesäteattereissa juurikaan ole.

Mutta, mikä velvoittaa tekemään vuodesta toiseen edellä kuvatun kaltaisia ohjelmia? Ovatko käsikirjoittajat innostuneet aiheesta, jota on helppo muokata, vai onko se kenties joku aikansa kulttuuriperintö? Itse en tuollaista käsikirjoitusta osta. Juha on itse sanonut, sitä tehdään mitä tilataan! Itse esityksen aikana kuvien ottaminen ei ollut sallittua. Esityksen jälkeen osallistujille oli varattu ruokailu **Camp FinLake**, johon osallistui osa matkalaisista. Tarjolla oli lohta tai possua, hyvää ruokaa ja matkaseuraa. Matka päättyi Veparille Pekan kyydillä. Kuvasatoa matkasta

Odotusta katsomossa. Sama tunnelma salissa ja terassilla. Ulla teki parhaansa.

8.8.2026 Eput piti viimeisen konserttinsa Tampereella. Se kärkeä runsaan katsojajoukon. Olitko mukana. Jos olit, niin kerro ja laita kuvaia Kuvakaappaus TV 1:stä

Samaan aikaan Vantaalla jo kolmatta kertaa; Vauhti kiihtyy festivaali. Esiintyjinä. Lauantain 8.8. ohjelmaan kuuluivat muun muassa Kaija Koo, Erika Vikman, Sonata Arctica, Suurlähettiläät, Petri Nygård ja Evelina. Minä näin ja kuulin konsertit asuntoni parvekkeelta. Hyvin kuului koko kylälle!

Kalatoimittaja *E. Kiviniemi*

20.7.2026 heinäkuun toisella puoliskolla alkoi muikku parveutua pohjavesiin niin, että Aapo ja Mika saivat verkoilla ensimmäiset pannumuikut. Siitä eteenpäin saaliit paranivat. Sitä kesti vain viikon verran, kun muikkuparvet hajosivat ja saaliit sitä myöten.

Parhaimmaksi osoittautuivat 18 mm verkonsilmät. Kalastajia on järvellä nähty vain harvakseltaan. Toimittaja tapasi Posen satamassa yhden vanhan miehen, joka kertoi kalansaaliista kysyttäessä seuraavan tarinan:

Olin tässä hiljan verkonlaskussa Lehtisaaren selällä. Siinä touhussa multa oli mennyt verkot väärään paikkaan. Aivan liian lähelle jonkun toisen verkkojattaa, joten mun verkot

oli vaarassa ajautua viereisen jatan päälle. Siksi mä jouduin nostamaan verkkoni pois. Hämmästyin suuresti, kun verkkoon oli uinut jo seittämän muikkua. Siinä samassa tuli paikalle kaksi nuorehkoa miestä, ne alkoivat nostaa verkkojaan. Kun mä sain omat verkkoni uudelleen veteen, menin kattoon olisiko tulijoilla saalista, ja olihan sitä. Niinpä pyysin, josko sain heiltä pari muikkua, jotta saisin pannullisen täyteen. Sitte se verkkooan nostanut mies kysyi, onko sulla ämpäriä. Kyllä muuten sattui olemaan. Siitä se kippasi mun ämpäriin aimo annoksen muikkuja. Oli muuten kiva mennä kotiin verkkojen laskusta. Heti perkuuseen ja pannu kuumaksi. Kyllä on muuten hyviä ihmisiä vielä olemassa, kun autoivat vanahaa miestä!

Niin sitten mä voisin vielä kertoa konstin, miten otetaan selville missä syyvessä muikku parveilee, jos toimittajaa kiinnostaa? – Kiinnostaahan se, vaikka onhan minulla kaikuluotain. Joo, mutta se näyttää niitä microsoftin kaloja. – Aha, anna tulla.

Joo, ensteks hankitaan kerä puuvillaista, sitä semmosta kalastajalankaa. Sitten etitään puolen nyrkin kokoinen kivi, joka sidotaan lankan päähän. Ajetaan sitte tutuille muikkupaikoille. Pudotettaa lanka kiven kans järvenpohjaan. Pinnalle pannaan sopiva koho. Annetaan sen sitte olla viikon järves kunnes se nostettaa. Se lanka on sitte värjäytynyt lanktonista tummaksi siltä korkeuelta missä muikkuparvi on liikkunu. Sitte vaan välikohoja siihen syvyyteen niin kyllä perskele muikkuja tullee – nii joskus tullee joskus ei...

Vielä tahtosin kertoa siitä, miten muikusta tehää hyvä rantakalakeitto. Ota tarvittavat ainekset esille. *Laita ves kiehumaa kattilaan, ja mee kaivaan uuet pernat. Näin saat pernat parraimillaa.* Pese ja pilko ne kiehuvaan vettee. Ku ves on kiehunu lissää pernat, reilusti voita, muikut, suolaa, sipulia ja mustapippuria sekä tilliä ja palsternakkaa. Vettä pittää olla sen verra, jotta kaikki ainekset peittyvät. Kannattaa kokkeilla nii huomaa kuinka pernat maistuu! Kattellaa... Tämän verran sain kirjatuksi. Aika vekkuli tämä ukkeli.

Kuvituskuva peratuista muikuista.

Verkkomies

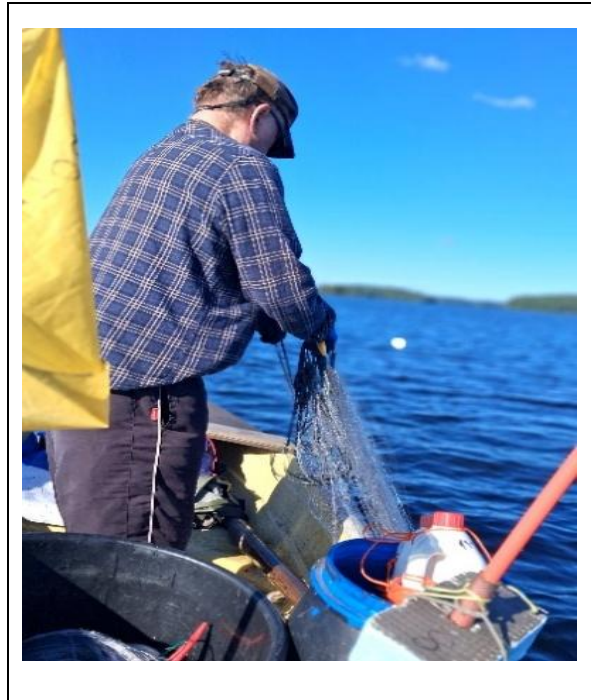
Kun usva nousee ylle Kukkian,
hiljaisuus on päällä järven,
kalamies nyt heräämässä,
Aamukahvi päivän aloittaa,
se miehen mieltä rauhoittaa,
kun ajatukset on karanneet,
ja saalistoiheet kasvaneet.

Verkot aitan seinustalla
kuivamassa olleet on,
lähtöä uutta odottamassa.
Illan tullen, kun tuuli laantuu,
ilma viilenee ja sade lakkaa,
silloin on aika verkkoin laskuun,
ja vene laiturista irrottaa.

Vene auraa järven selkää,
kokka kohti Lehtisaarta,
väistyy vesi veneen alta.
Vihdoin vene appaan päällä,
siin on paikka tuttu hyvä,
syvä sekä aina antoisa.

Puikkarista verkko laskeutuu,
kun tuulen vire venettä kuljettaa.
Lokit, nuo kalamiehen kaverit,
veneen yllä joukoin lentelee,
äänekkäästi tervehtivät,
heille kalamiestä tuttavaa.

On aurinko jo laskeutumassa,
kun kuudes verkko, veden,
pohjasta paikkansa löytänyt on.
Verkkolippu ja pyydysmerkit,
ne aamulla paikalle johdattaa.
Kotimatalla kalamies miettii,
Onko Ahti armollinen?

Kuvituskuva verkkomies

25.7.2026 UNIKEON PÄIVÄ

Kuva: Jaana Jokinen

Tapahtuma avattiin perinteiseen tapaan Paavo paloauton läpiajolla. Suomen matkamersut Oy: kesäkokous noin 30 autoa ajoi ohimarssin.

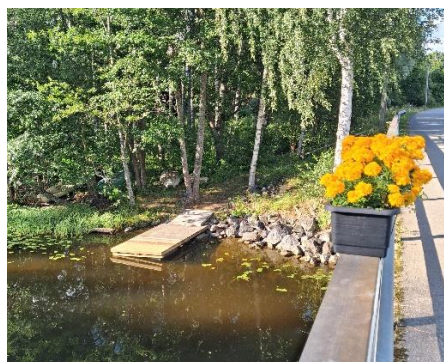

Unikeko on kastettu ja uimareissu joen yli toiselle puolelle onnistui ilman pelastustehtävää. Laiturille päästyään unikeko paljastui. Hän on Henna Ylikippari.

Lopuksi mystinen köydenvetokilpailu, jonka tuomariksi kutsuttiin kunnanjohtaja Tatu Ujula. Kilpailu käytiin kyläläisten ja kesäasukkaiden välillä. Kuusi osanottajaa kummallekin puolelle valittiin vapaaehtoisuuden perusteella. Pienen suostuttelun jälkeen saatiin täysilukuiset joukkueet. Taas voittajaksi selviytyi ties monenko kerran kesäasukkaat. Kyläläiset lupasivat ensi vuonna yrittää parantaa sijoitustaan. Tappion jälkeen ilmapiirissä oli hiuksen hienoa uhoa, mutta pian se laantui, kun matkattiin Veparille nauttimaan kylän aktiivinaisten bankettiin kahvin, munkkien ja muun hyvän pariin.

Tämä Unikeon päivä oli järjestyksessään neljäskymmenes. Paikalla oli aika useita jotka ovat osallistuneet siltatapahtumaan se alusta lähtien, mutta monia on myöskin poistunut tästä ajasta, kuten tämän tapahtuman ideoija Lea Tervaniemi. Vasen kuva: vasemmalta Sinikka Peura, Arto Virtanen, Pirjo Saari ja Paul Lewis. Oikealla Keijo Brunfeld, Sinikka ja kunnanjohtaja Tatu Ujula.

Uudet portaat ja laituri korjattiin Veparin toimeksiannosta.

Lintutoimittaja *Edvard Kuiri*

5.7.2026 Kyllä lintumäärät ovat vähentyneet. Sorsalintuja ei juurikaan ole näkynyt. Hannu ja Kerttu ovat kuitenkin paikalla. Myös pikkulintuja on vähän, muutaman haarapääskyn olen nähnyt, varpusia en lainkaan.

Samaa todisti myös tutkija TV:ssä. ”Kukkiajärvi Pirkanmaalla tunnettiin aiemmin sekä kirkkaasta vedestään että upeasta linnustostaan. Nyt tilanne on muuttunut. – Veden näkösyvyys on pudonnut neljäsosaan ja samalla pesivien vesilintujen määrä

on romahtanut, sanoo ympäristökeskuksen eläköitynyt johtava tutkija Raimo Virkkala. 1960-luvulla tehdyissä tutkimuksissa keväinen näkösyvyys oli Kukkiolla 8–10 metriä. **Uusimmat luvut ovat 2–2,5 metriä**”. vahvennus toimituksen.

Kuvakaappaus TV 1:stä

Mistä johtuu tuo Kukkiän veden laadun muutos? ELY-keskus on nimennyt syyksi muun muassa avohakkuut, ojitukset ja ilmaston muutos. Mikä merkitys veden samentumisella on kalastukseen, miten kalat suunnistavat, löytävätkö ne kutupaikoilleen? Se nähdään saaliista, kun tulee seuraava muikun kutuaika. Tätä kirjoitettaessa saaliiden on kerrottu olevan laihanlaisia

Uusi tulokaslaji. Satuina 5.7.2026 näkemään joella jalohaikaran, joka seisoi ylväänä joen rannalla. Havaittuaan minut noin 30m päässä, se nousi lentoon ja häipyi Kuohijärven suuntaan. Lajin määrittäksessä ei juurikaan voi erehtyä. Muitakin havaintoja tästä linnusta on täällä tehty. Vaikka toisia lajeja vähenee, niin uudet lajit valtaavat alaa.

Lintuharrastajien Tiira-lintutietopalveluun kirjaamien havaintojen valossa jalohaikaran runsaus on moninkertaistunut vuosikymmenessä. Vuonna 2007 Tiiraan kirjattiin 99 havaintoa ja vuonna 2010 170 havaintoa jalohaikarasta. Vuodelta 2022 havaintoja kirjattiin jo yli 5 200.

Aiemmin havainnot koskivat lähes poikkeuksetta yksittäisiä lintuja. Viime vuosina jalohaikaroita on voinut nähdä kerralla useampiakin – jopa useita kymmeniä. Ensimmäisen kerran vähintään kymmenen jalohaikaraa havaittiin Porissa syksyllä 2014, jolloin samalla paikalla kahlaili 14 haikaraa. Seuraavan kerran kymmenen linnun raja rikkoutui syksyllä 2017, peräti neljästi. Sittenmin yhdeltä paikalta on laskettu jopa yli 100 yksilöä

Kuvituskuva

Suru-uutinen

IN MEMORIAM

Tervaniemen vanha isäntä Sakari Jaakko Olavi Tervaniemi kuoli 7.7.2026 Luopioisissa pitkällisen sairauden murtamana 84 vuoden iässä. Hän oli edistyksellisen talonpoikaissuvun jälkeläinen, joka hoiti tilaa arvostaen, kuten mylläri Hagberg aikoinaan. Tilan kunniakas talonpoikaisperintö on Sakarin myötä säilynyt ja on se nyttemmin jo siirtynyt seuraavalle sukupolvelle. Sakari muistetaan perhekeskeisenä lapsistaan huolehtivana isänä. Hänet siunattiin 31.7.2026 Luopioisten kirkossa ja haudattiin sukuhautaun.

Maa on ottanut omansa, mutta muisto ja juuret jäävät elämään.
Toimitus kunnioittaa Sakarin muistoa ja ottaa osaa omaisten ja läheisten suruun.

Peltomies

Kun aamu sarastaa ja aurinko
maata kosteaa kuivattaa,
silloin isännän on aika
katseensa ylös kohottaa
ja kuunnella kotikuusta
– aistia kuinka maa tuoksuu.
Kynnöt, kylvöt vuosisataiset,
ne aikain saatossa toistuneet,
korret täynnä tähkäreitä
kaudet hallaiset ja kuivat,
kuin myrskyt ne kestäneet.
Näin laarit viljoin täyttyneet,
ja sukupolvet vaihtuneet.
Isäntä; sadoistansa hän aina
luojaansa on kiittänyt
– ja onnellisna nukahtanut.

Tietosuojalauseke: Kuohijoen Sanomat on kylälle suunnattu ja harrastuksena toimitettu, ilmainen silloin tällöin sähköpostissa piilokopioina jaettava lehti. Lehti suojaaa tilaajien yksityisyyttä soveltuvan lainsäädännön mukaisesti. Tilaajatiedot Tilaajatiedostoon tallennetaan tilaajan tahdon mukaisesti tilaajan nimi ja sähköpostiosoite sekä mahdolliset muut tilaajan antamat tiedot kuten puhelinnumero tms. Tietoja ei luovuteta muihin tarkoituksiin. Tilaajatiedot ja niiden käyttö Tiedot kerätään ainoastaan siihen tarkoitukseen, että Kuohijoen Sanomat voidaan lähettää tilaajilleen. Tilaus katsotaan suostumukseksi rekisteriin. Tilaajan tiedot poistetaan pysyvästi, kun tilaaja on ilmoittanut lopettavansa tilauksen. Lehden lakatessa tilaajatiedosto tuhotaan pysyvästi. Rekisterinpitäjä: Raimo Maurola, Minttutie 28 D 27 01300 Vantaa, puh. 0408228192 raimo.maurola@elisanet.fi Valokuvat ja tekstit ovat toimituksen, ellei erikseen ilmoiteta.